

за хората. И Славчо — сжщо! Дай на хората свѣтли жилища и храна, пази ги отъ болести и тѣ нѣма да правятъ престѣпления. И нѣма нужда отъ затвори.

Стариятъ сѣдия печално поклати глава. Той се почувства много нещастенъ. Изведнѣжъ всичко въ което вѣрваше и което го издигаше въ собственитѣ очи — неговата безукорна дейность, — му се видѣ нищожна, безцѣлна, дори вредна. А не можеше да почне отново — бѣше късно, много късно вече. И страшна уплаха вцепени тѣлото му. Той гледаше съ нарастваще безумие гостенина си и чувствайки безисходность, искаше да се разувѣри въ неговата реалность. Но той сякашъ проникваше въ всѣка негова мисль и се усмихваше.

— Ти се боишъ отъ великия сѣдия, а? — съ иронично състрадание запита той. — Правъ си — има за какво да се боишъ. Всѣкому ще бжде въздадено споредъ заслугитѣ. А тѣ сж въ едно: добри човѣшки дѣла. Човѣщина. И ако ти си постѣпилъ поне веднѣжъ човѣшки спрямо нѣкого, като си извършилъ престѣпление по закона — спасенъ си! Помжчи се да си спомнишъ. Твоятъ часъ е близъкъ . . . близъкъ . . .

И така, внезапно, както влѣзна, той изчезна съ страшенъ смѣхъ, отъ който болниятъ старецъ се събуди.

— О-охъ! — въздѣхна уплашено той и съ страхъ погледна жена си. — Де е той?

— Кой, кой? — тревожно запита тя и прибави. — Ти си поспа. Сънува нѣщо . . . успокой се.

— Ахъ, да, — безсилно продума старецътъ. — Сънь!

И следъ малка пауза, бързо, като въ бълнуване, проговори: